

A teáscsésze

Egy házaspár elment vásárolni, hogy vegyenek valamit közelgő házassági évfordulójuk alkalmára. Mindketten szerették az antik tárgyakat, kerámiákat, különösen a teáscsészéket. Az egyik kerámia üzletben megláttak egy szép csészét.

A férj megkérdezte az eladót:

– Meg szabad nézнем ezt a csészét? Még sosem láttam ennyire szépet.

A boltos a kezébe adta, és miközben csodálta a mesteri alkotást, a csésze – legnagyobb meglepetésére – megszólalt:

– Nem érted, hogyan lehetek ennyire szép? Tudod, nem voltam mindig teáscsésze. Volt idő, amikor vörös voltam és agyagnak neveztek. Mesterem kiásott, megdolgozott, összelapított, meggyúrt újra és újra, én pedig üvöltöttem a fájdalomtól!

– Hagyj békén! – üvöltöttem, de Ő csak mosolygott, és így szólt:

– Még nem.

Aztán egy gyorsan forgó korongra helyezett és én hirtelen csak forogtam, forogtam, forogtam, körbe-körbe.

– Állíts meg! Szédülök! – kiabáltam, de a Mester csak ingatta a fejét és azt mondta:

– Még nem.

Aztán betett a kemencébe. Sosem éreztem olyan forróságot!

Csodálkoztam, miért akar megégetni. Sikoltoztam. Ki akartam jutni.

Láthattam a Mester arcát az üvegen át, és leolvashattam ajkáról, ahogy a fejét rázta:

– Még nem.

Végül az ajtó kinyílt, kitett a polcra. Hűlni kezdtem.

– Most már jobb. – gondoltam.

Aztán mindenütt befestett. A festék szaga rettenetes volt. Undorodtam tőle.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – kiáltottam. De csak ingatta a fejét:

– Még nem.

Aztán hirtelen újra visszatett a kemencébe. Nem ugyanabba, mint először. Ez kétszer olyan forró volt. Úgy éreztem, megfulladok.

Könyörögtem, mindent megbántam, sikoltoztam és sírtam. Közben láttam, amint rázza a fejét, és azt mondja:

– Még nem vehetek ki.

Tudtam, nincs többé remény. Végem van. Kész voltam rá, hogy végleg feladjam, mire kinyílt az ajtó. A Mester kivett, és újra a polcra tett.

Egy órával később elém állított egy tükröt és azt mondta:

– Nézd meg magad!

Amikor a tükörbe néztem, alig tudtam hinni a szememnek:

– Ez nem én vagyok, ez nem lehetek én!?! – hitetlenkedtem. – Ez gyönyörű! Gyönyörű vagyok! – kiáltottam.

– Szeretném, ha emlékeznél arra – mondta – tudom, fájt, amikor gyúrtalak, gyömöszöltelek, de ha nem teszem, kiszáradsz. Tudom, hogy szédültél, mikor a korongon forgattalak, de ha megállítom a korongot, szétmorzsolódsz. Tudom, hogy elviselhetetlenül forró volt a kemencében, és nem értettél, miért teszek oda, de ha nem teszem, megrepedsz. Tudom, hogy rettenetes volt a szag, amikor bevontalak mázzal és befestettelek, de ha nem teszem, akkor sosem erősödsz meg, és nem lesz színes az életed. És ha nem teszek újra vissza a másik kemencébe, nem élhettél volna sokáig, nem lennél elég erős. Befejeztelek. Olyan vagy, amilyennek elképzeltem akkor, amikor hozzáfogtam a munkához.

Így formálja Urunk is az életünket. Néhányan a kemencében vagyunk, üvöltve, sikoltozva: „Engedj ki!”. Néhányan épp színesedünk, és ez kellemetlen, majd megőrjít. Néhányan körbe forgunk, és nem tudjuk, hol vagyunk. Csak azt kérdezzük: „Mi történik velem?” Minden olyan zavaros. De Ő tudja, hogy mit tesz. Bízz benne!